

KAPITEL ETT

1. Terreille

Lucivar Yaslana, eyriern av blandat blod, såg på när vakterna släpade den snyftande mannen till båten. Han kände inget medlidande med den dömda mannen som lett slavernas misslyckade uppror. I territoriet Pruul var medlidande en lyx som ingen slav hade råd med.

Han hade vägrat delta i upproret. Ledarna var bra män, men de saknade styrkan, modet och staken som krävdes för att göra det som behövdes. De njöt inte av att se blodet flyta.

Han hade inte deltagit. Zuultah, Pruuls drottning, hade straffat honom ändå.

De tunga bojorna runt hans hals och handleder hade redan nött bort huden och hela ryggen dunkade av smärta efter slagen från piskan. Han sträckte ut sina mörka, tunna vingar för att försöka lindra värken i ryggen.

En vakt petade till honom med en påk och backade sedan nervöst när han väste argt.

Till skillnad från de andra slaverna som inte kunde dölja sin förtvivlan eller rädsla, avslöjade Lucivars guldgula ögon ingenting. Han visade inga känslor som vakterna kunde utnyttja när de lade den snyftande mannen i den gamla ekan. Båten var inte längre sjöduglig, utan hade gapande hål i det ruttna träet, hål som bara gjorde den mer värdefull nu.

Den dömda mannen var liten och halvsvulten. Trots det krävdes det sex vakter för att få ner honom i båten. Fem vakter höll fast mannens huvud, armar och ben. Den siste vakten smorde in mannens könsorgan med fett innan han drog ett trälock på plats. Det satt tätt mot båten och hade hål för huvudet och händerna. När mannens händer spänts fast i järnringar på båtens utsida låstes locket på plats så ingen annan än vakterna kunde ta bort det.

En vakt betraktade den fängslade mannen och låtsades att han kände sig bestört samtidigt som han skakade på huvudet. Han såg på de andra och sa: "Han borde få en sista måltid innan han blir sjösatt."

Vakterna skrattade. Mannen ropade på hjälp.

En efter en tryckte vakterna omsorgsfullt in mat i mannens mun innan de föste bort de andra slavarna till ladan där de låstes in.

"I natt får ni underhållning, killar", ropade en vakt och skrattade. "Kom ihåg det här nästa gång ni bestämmer er för att lämna lady Zuultahs tjänst."

Lucivar såg sig om över axeln och vände sedan bort blicken.

Ditlockade av matlukten slank råttorna in genom de gapande hålen i båten.

Mannen i båten skrek.

Moln gled framför månen, grå skyar som dolde ljuset från den. Mannen i båten rörde sig inte. Hans knän var öppna, blodiga sår eftersom han dunkat dem mot locket för att försöka hålla råttorna borta. Skrikandet hade förstört hans stämband.

Lucivar satte sig försiktigt på huk bredvid båten för att kedjorna inte skulle skramla.

"Jag berättade inget för dem, Yasi", sa mannen hest. "De försökte få mig att berätta, men det gjorde jag inte. Så mycket heder hade jag kvar."

Lucivar höll en mugg mot mannens läppar. "Drick det här", sa han i ett lågt mumlande som blev ett med natten.

"Nej", kved mannen. "Nej." Han började gråta, ett strävt, gutturalt ljud som trängde fram ur hans sargade hals.

"Såja. Såja. Det hjälper." Lucivar stöttade mannens huvud och lirkade in muggen mellan hans svullna läppar. Efter två klunkar ställde Lucivar ifrån sig muggen och smekte mannens huvud med mjuka fingertoppar. "Det hjälper", viskade han mjukt.

"Jag är en av blodets krigare." När Lucivar erbjöd mannen muggen igen, tog han en klunk till. Vartefter hans röst blev starkare blev orden sludrigare. "Du är en krigsprins. Varför gör de så här mot oss, Yasi?"

"För att de inte har någon heder. För att de inte minns vad det innebär att vara blod. Inflytandet från översteprästinna i Hayll är en farsot som har spridit sig över riket i århundraden och långsamt förtär varje territorium den rör vid."

"Då kanske lantfolket har rätt. Blodet kanske är ont."

Lucivar fortsatte smeka mannens panna och tinningar. "Nej. Vi är de vi är. Varken mer eller mindre. Det finns gott och ont bland alla folk. Det är de onda bland oss som styr nu."

"Och var finns de goda?" frågade mannen sömnigt.

Lucivar gav mannen en puss på hjässan. "De har dödats eller förslavats." Han höll fram muggen igen. "Drick upp, lille bror, så är det klart."

När mannen druckit den sista klunken använde Lucivar kraft så muggen försvann.

Mannen i båten skrattade. "Jag känner mig väldigt modig, Yasi."

"Du är väldigt modig."

"Råttorna ... Mina kulor är borta."

"Jag vet."

"Jag grät, Yasi. Jag grät inför allihop."

"Det gör inget."

"Jag är en krigare. Jag borde inte ha gråtit."

"Du berättade ingenting. Du var modig när det behövdes."

"Zuultah dödade de andra ändå."

"Hon får betala för det, lille bror. En dag får hon och de andra som hon betala för alltihop." Lucivar masserade mjukt mannens nacke.

"Yasi, jag ..."

Rörelsen var snabb, ljudet skarpt.

Lucivar lät försiktigt det lealösa huvudet falla baklänges och reste sig långsamt upp. Han hade kunnat tala om för dem att planen inte skulle fungera, att lydnadsringen kunde finstämmas så mycket att dess ägare märkte när den som bar ringen målmedvetet samlade sin kraft. Han hade kunnat tala om för dem att de onda rankor som förslavat dem hade spridit sig för mycket och att det skulle krävas en ljuvare grymhet än någon man klarade av för att befria dem. Han hade kunnat tala om för dem att det fanns grymmare vapen än lydnadsringen för att göra män fogliga, att deras omtanke om varandra skulle bli deras fall, att det enda sättet att komma undan på, ens ett litet tag, var att inte bry sig om någon, att vara ensam.

Han hade kunnat tala om det för dem.

När de blygt och försiktigt sökt upp honom för att ivrigt rådfråga någon som gång på gång under århundradena tagit sig loss, men fortfarande var förslavad, sa han trots det bara: "Offra allt." De hade besviket gått därifrån utan att förstå att han menade det han sagt. Offra allt. Och det fanns något som han inte kunde – inte ville – offra.

Hur många gånger hade Daemon hittat honom, ilsket tryckt upp

honom mot en vägg och kallat honom en dåre och en fegis som gett upp, när han ännu en gång kapitulerat och blivit fjättrad av den grymma guldringen runt organet?

Lögnare. Smidiga, falska lögnare.

En gång hade Dorothea SaDiablo sökt förgäves efter Daemon Sadi när han spårlöst försvunnit från ett hov. Det hade tagit hundra år att hitta honom och två tusen krigare hade dött när de försökt besegra honom. Han hade kunnat använda det lilla, vilda territorium han styrde över och tagit över halva Terreille, hade kunnat bli ett märkbart hot mot Hayll, som trängde sig in och uppslukade alla folk det kom i kontakt med. Istället hade han läst ett brev Dorothea skickat med budbärare. Läst det och gett upp.

Brevet hade helt enkelt sagt: "Ge upp innan nästa nymåne. Varje dag du förblir borta efter det kommer jag att ta en bit av din brors kropp som betalning för ditt högmod."

Lucivar ruskade på sig för att försöka skjuta undan de ovälkomna tankarna. På sätt och vis var minnena värre än piskan, för de fick honom att tänka på Askavi, där bergen reste sig så högt att de skar av himlen och dalarna var fyllda med städer, gårdar och skogar. Inte för att Askavi var särskilt bördigt längre, efter att i alltför många århundraden ha skövlats av sådana som tog och aldrig gav något tillbaka. Men det var ändå hemma och århundranden av förslavad exil fick det att värka i honom av längtan efter den rena bergsluftens doft, en frisk, kall bäcks smak, skogens tystnad och mest av allt bergen där det eyriska folket flög.

Men han var i Pruul, den heta, snårbevuxna, ödsliga öknen, och tjänade satkäringen Zuultah eftersom han inte kunde dölja sin avsky för Prythian, Askavis översteprästinna, inte kunde tygla sitt humör tillräckligt för att tjäna häxor han föraktade.

Hos blodet var männens uppgift att tjäna, inte att styra. Han hade aldrig ifrågasatt det, trots alla häxor han dödat genom åren. Han hade dödat dem för att det var en förolämpning att tvingas tjäna dem, för att han var en eyrisk krigsprins som bar ebenholtsgrå juveler och vägrade tro på att det var samma sak att tjäna som att bli förnedrad. Eftersom han var en blandras och en oäkting fanns det inte en chans att han skulle få någon viktig position vid ett hov. Eftersom han var en tränad eyrisk krigare och hade ovanligt hetsigt humör även för en krigsprins, var chansen att han skulle få leva utanför ett hov ännu mindre.

Och han var fast, precis som alla andra av manligt blod. Det fanns något medfött i dem som gjorde att de behövde tjäna, något som drev dem att på något sätt knyta an till en kvinna av blod.

Lucivar rörde på axlarna och drog häftigt in luft genom tänderna när ett sår efter ett piskrapp öppnade sig igen. Han rörde försiktigt vid såret och fick färskt blod på handen.

Han blottade tänderna i ett bittert leende. Vad var det man brukade säga? En önskning given i blod är en bön till Mörkret.

Han blundade, lyfte upp handen mot natthimlen, vände sig inåt och dök ner i själens djup till de ebenholtsgrå juvelernas nivå, så hans önskning skulle förbli privat, så ingen vid Zuultahs hov kunde höra tanken han sände iväg.

En enda gång skulle jag vilja tjäna en drottning som jag kan respektera, som jag verkligen kan tro på. En stark drottning som inte fruktar min styrka. En drottning som också kan vara min vän.

Vagt road av sin egen dumhet torkade Lucivar av handen på de säckiga bomullsbyxorna och suckade. Det var synd att Tersas spådom för sjuhundra år sedan bara varit en galen vanföreställning. Den hade fått honom att hoppas ett tag. Det hade tagit lång tid för honom att inse att hopp var någonting bittert.

Hallå?

Lucivar tittade bort mot ladan där slavarerna var inhysta. Vakterna skulle snart gå sin nattrunda. Han tänkte njuta av nattluften lite till, fast den var het och dammig, innan han återvände till den lortiga cellen och sängen med smutsig halm och ohyra, innan han återvände till stanken av rädsla, otvättade kroppar och avföring.

Hallå?

Lucivar snurrade långsamt runt i en cirkel med sina psykiska sinnen på helspänn medan han letade efter tankens källa. Själslig kommunikation kunde sändas till alla i ett område ... som att ropa i ett fullt rum ... eller begränsas till en enda juvelrang eller ett enda kön, eller begränsas ännu mer till ett enda sinne. Den här tanken verkade rikta sig direkt till honom.

Det fanns ingenting därute förutom det han väntade sig. Vad det än varit, så hade det försvunnit.

Lucivar skakade på huvudet. Han höll på att bli lika nervös som lantfolket, de som inte var blod i de olika folken, med sina fördomar om

ondskan som smög runt i natten.

Hallå?

Lucivar svängde runt och sträckte ut sina mörka vingar för att hålla balansen när han ställde sig i stridsposition.

Han kände sig löjlig när han fick syn på flickan som storögt stirrade på honom.

Hon var liten och tanig och ungefär sju år gammal. Det skulle vara snällt att kalla henne alldaglig, men till och med i månskenet hade hon helt otroliga ögon. De fick honom att tänka på himlen i skymningen eller en djup bergssjö. Hennes kläder var av bra kvalitet, definitivt bättre än något ett tiggarbarn skulle ha på sig. Det gyllene håret var friserat i korkskruvslockar som tydde på omtanke även om de såg löjligen ut runt hennes spetsiga lilla ansikte.

"Vad gör du här?" frågade han bryskt.

Hon flätade ihop fingrarna och ryckte på axlarna. "J-jag hörde dig. Du ville ha en vän."

"Hörde du mig?" Lucivar stirrade på henne. Hur i Helvetets namn hade hon hört honom? Visst, han hade skickat ut önskskatten, men på det ebenholtsgrå djupet. Han var den ende i Terreille som bar ebenholtsgrått. Den enda juvelen som var mörkare än hans var den svarta och den enda som hade den var Daemon Sadi. Om inte ...

Nej. Det kunde hon inte vara.

Just då gled flickans blick från honom till den döde mannen i båten och sedan tillbaka till honom igen.

"Jag måste gå", viskade hon och backade undan från honom.

"Nej, det måste du inte." Han gick mjukt närmare henne, en jägare som följde efter sitt byte.

Plötsligt rusade hon iväg.

Det tog bara några sekunder innan han fångade henne utan att bry sig om att kedjorna lät. Han drog en kedja runt henne, lade ena armen runt hennes midja, lyfte upp henne och grymtade till när hon sparkade honom på knät med hälen. Han brydde sig inte om hennes försök att riva honom och även om hennes sparkar kändes, så var de inte lika avskräckande som en rejäl spark på rätt ställe skulle ha varit. När hon började skrika lade han sin hand över hennes mun.

Hon högg genast tänderna i hans finger.

Lucivar kvävde ett vrål och svor tyst. Han ställde sig på knä och drog

henne med sig. "Sch", viskade han häftigt. "Vill du att vakterna ska komma?" Det ville hon antagligen och han väntade sig att hon skulle kämpa emot mer när hon visste att det fanns hjälp i närheten.

Istället stelnade hon till.

Lucivar lade kinden mot hennes huvud och andades in. "Du är en vildsint liten katt", sa han lågt och försökte hindra skrattet från att höras i rösten.

"Varför dödade du honom?"

Inbillade han sig det, eller förändrades hennes röst? Hon lät fortfarande som en ung flicka, men nu fanns det åska, grottor och natt-himmel i rösten. "Han plågades."

"Kunde du inte ta med honom till en helare?"

"Helare bryr sig inte om slavar", snäste han. "Och råttorna lämnade ändå inte kvar tillräckligt mycket av honom för att han skulle kunna bli helad." Han drog henne närmare sin bröstkorg och hoppades att fysisk värme skulle få henne att sluta darra. Hon såg så blek ut mot hans ljusbruna hud och han visste att det inte bara berodde på att hon var ljushyad. "Förlåt. Det var grymt."

När hon började kämpa emot hans grepp, lyfte han upp armarna så hon kunde glida under kedjan mellan hans handleder. Hon skyndade sig utom räckhåll, vände sig om och ställde sig på knä.

De betraktade varandra.

"Vad heter du?" frågade hon till slut.

"Jag kallas Yasi." Han skrattade när hon rynkade på näsan. "Det är inte mitt fel. Det var inte jag som valde det."

"Det är ett fäligt ord för någon som du. Vad heter du på riktigt?"

Lucivar tvekade. Eyrier var ett av de långlivade folkslagen. I 1 700 år hade han fått rykte om sig att vara ondskefull och våldsam. Om hon hört någon av berättelserna om honom ...

Han tog ett djupt andetag och andades långsamt ut igen. "Lucivar Yaslana."

Ingen reaktion förutom ett blygt gillande leende.

"Vad heter du, katten?"

"Jaenelle."

Han log brett. "Snyggt, men jag tycker att 'katten' passar dig precis lika bra."

Hon morrade.

"Ser du?" Han tvekade, men han måste fråga. Skillnaden mellan att Zuultah gissade att han dödat slaven och att hon visste det skulle göra stor skillnad när han var uppspänd mellan pelarna för att bli piskad. "Är din familj här och hälsar på hos lady Zuultah?"

Jaenelle rynkade pannan. "Vem är det?"

Hon såg faktiskt ut som en kattunge som försökte räkna ut hur hon skulle hoppa på en stor, skuttig skalbagge. "Zuultah. Pruuls drottning."

"Vad är Pruul?"

"Det här är Pruul." Lucivar viftade med handen för att visa att han menade landet runt dem och svor sedan på eyriska när kedjorna skramlade. Han svalde den sista förbannelsen när han märkte hennes uppmärksamma och intresserade min. "Du är alltså inte från Pruul och din familj hälsar inte på, så varifrån kommer du?" När hon tvekade nickade han mot båten. "Jag kan bevara en hemlighet."

"Jag är från Chaillot."

"Chai..." Lucivar bet ihop om ännu en förbannelse. "Förstår du eyriska?"

"Nej." Jaenelle log mot honom. "Men nu kan jag några eyriska ord."

Borde han skratta eller strypa henne? "Hur kom du hit?"

Hon fluffade upp sitt hår och stirrade på den steniga marken mellan dem. Till slut ryckte hon på axlarna. "På samma sätt som jag kommer till andra ställen."

"Rider du på vindarna?" utbrast han.

Hon lyfte upp ett finger för att känna i luften.

"Inte luftdrag eller blåst." Lucivar gnisslade tänder. "Vindarna. Näten. De själsliga vägarna i Mörkret."

Jaenelle såg nyfiken ut. "Är det vad de är?"

Han lyckades hejda sig mitt i en svordom.

Jaenelle lutade sig närmare. "Är du alltid så här lättstött?"

"De flesta tycker i alla fall att jag är stötande."

"Vad betyder det?"

"Det spelar ingen roll." Han valde en kantig sten och ritade en cirkel i marken mellan dem. "Detta är riket Terreille." Han lade en rund sten i cirkeln. "Detta är det svarta berget, Ebon Askavi, där vindarna möts." Han drog raka linjer från den runda stenen till cirkelns omkrets. "Detta är bindelinjer." Han ritade mindre cirklar inuti cirkeln. "Detta är radiella linjer. Vindarna är som ett spindelnät. Man kan både färdas på

bindelinjerna och på de radiella linjerna och byta håll där de korsas. Det finns ett nät för varje grad av blodjuveler. Ju mörkare nät, desto fler bindelinjer och radiella linjer finns det och desto snabbare är vinden. Du kan resa på ett nät som är din egen nivå eller ljusare. Du kan inte resa på ett nät som är mörkare än din nivå om du inte reser inuti en droska som styrs av någon som är tillräckligt stark för att resa på det nätet, eller om du skyddas av någon som kan resa på det. Om du försöker, överlever du antagligen inte. Förstår du?"

Jaenelle bet sig i underläppen och pekade på en plats mellan strecken. "Men om jag vill fara dit, då?"

Lucivar skakade på huvudet. "Du skulle behöva lämna nätet och landa i riket närmast den punkten och resa dit på något annat sätt."

"Det var inte så jag kom hit", protesterade hon.

Lucivar ryste till. Det fanns inga nät alls i närheten av Zuultahs egendom. Hennes hov låg med flit i ett av de tomma områdena. Enda sättet att komma raka vägen hit från vindarna var att lämna nätet och glida genom Mörkret i blindo, och det var riskfyllt även för de starkaste och de bästa. Om inte ...

"Kom, katten", sa han mjukt. När hon satte sig framför honom lade han sina händer på hennes axlar. "Brukar du ofta vandra omkring?"

Jaenelle nickade långsamt. "Människor kallar på mig. Som du gjorde."

Som han gjorde. Moder Natt! "Hör på nu, katten. Barn kan råka ut för många faror."

Hon fick en underlig blick i ögonen. "Ja, jag vet."

"Ibland kan en fiende bete sig som en vän tills det är för sent att fly."

"Ja", viskade hon.

Lucivar skakade henne försiktigt och tvingade henne att se på honom. "Terreille är en farlig plats för små katter. Snälla, åk hem och vandra inte omkring mer. Svara ... svara inte dem som kallar på dig."

"Men då kan jag inte träffa dig igen."

Lucivar blundade med sina guldgula ögon. En kniv i hjärtat skulle göra mindre ont. "Jag vet. Men vi kommer alltid att vara vänner. Och det är inte för evigt. När du är vuxen kommer jag och letar rätt på dig eller också letar du rätt på mig."

Jaenelle bet sig i läppen. "Hur gammal är jag när jag är vuxen?"

Igår. Imorgon. "Vi kan väl säga sjutton. Jag vet att det låter som en

evighet, men det är faktiskt inte särskilt länge." Inte ens Sadi skulle kunna komma på en bättre lögn. "Lovar du mig att inte vandra omkring?"

Jaenelle suckade. "Jag lovar att inte vandra omkring i Terreille."

Lucivar lyfte upp henne på fötter och svängde runt henne. "Det är något jag vill lära dig innan du går. Det här fungerar om någon man försöker hugga tag i dig bakifrån."

När de gått igenom rörelserna så många gånger att Lucivar var säker på att hon visste vad hon skulle göra, pussade han henne på hjässan och tog ett steg bakåt. "Ge dig av nu. Vakterna går sin runda när som helst. Och kom ihåg... en drottning bryter aldrig ett löfte till en krigsprins."

"Det ska jag komma ihåg." Hon tvekade. "Lucivar? Jag kommer inte att se likadan ut när jag är vuxen. Hur ska du känna igen mig?"

Lucivar log. Tio år eller hundra skulle inte spela någon roll. Han skulle alltid känna igen hennes fantastiska safirblå ögon. "Det kommer jag att göra. Hej då, katten. Må Mörkret omfamna dig."

Hon log mot honom och försvann.

Lucivar stirrade på den tomma fläcken. Var det dumt att säga så till henne? Antagligen.

En grind som skramlade fångade hans uppmärksamhet. Han gnuggade snabbt bort bilden av vindarna och gled från skugga till skugga tills han nådde laden. Han gled in genom ytterväggen och hade precis slagit sig ner i sin cell när vakten öppnade den gallerförsedda luckan i dörren.

Zuultah var tillräckligt högmodig för att tro att hennes hejdande formuler hindrade slaverna från att ta sig igenom cellväggarna med magi. Det var obehagligt för honom att passera genom en förtrollad vägg, men inte omöjligt.

Låt satkärigen undra. När vakterna hittade slaven i båten skulle hon misstänka Lucivar för att ha brutit hans nacke. Hon misstänkte honom för *allt* som gick fel vid hennes hov – med all rätt.

Han kanske skulle kämpa emot lite när vakterna försökte binda honom vid pelarna. Ett våldsamt bråk skulle distrahera Zuultah och de våldsamma känslorna skulle dölja alla spår av flickans utstrålning.

Ja, han kunde helt säkert se till att Zuultah var så upptagen att hon *aldrig* insåg att Häxan kommit till riket.

2. Terreille

Lady Maris tittade i den stora golvspegeln. "Du kan gå nu."

Daemon Sadi klev ur sängen och började långsamt, retsamt klä på sig. Han visste att hon tittade på honom i spegeln. Hon tittade alltid i spegeln när han betjänade henne. Det kanske var lite smygittande på henne själv? Låtsades hon att mannen i spegeln faktiskt brydde sig om henne, att hennes klimax hetsade upp honom?

Korkade subba.

Maris sträckte på sig och suckade nöjt. "Du påminner mig om en vildkatt med glänsande päls och spelande muskler."

Daemon tog på sig sin vita sidenskjorta. Ett vildsint rovdjur? Det var en rätt bra beskrivning. Om hon någon gång råkade irritera honom mer än hans begränsade tålamod för det kvinnliga könet klarade av, skulle han gärna visa henne sina klor. Särskilt en av dem.

Maris suckade igen. "Du är så vacker."

Ja, det var han. Hans ansikte var en gåva från hans gåtfulla härstamning, elegant och alltför vackert för att bara kallas snyggt. Han var lång och bredaxlad och såg till att kroppen var tillräckligt vältränad och muskulös för att behaga. Hans röst var mörk och bildad, med en beslöjad, förförisk underton som fick kvinnor att drömma sig bort. Hans guldgula ögon och tjocka svarta hår var typiska för alla de tre långlivade raserna i Terreille, men den varma, guldbruna huden var lite ljusare än de haylliska adelsmännens ... mer lik rasen från Dhemlan.

Hans kropp var ett vapen och han såg till att hans vapen var skarpa.

Daemon tog på sig sin svarta kavaj. Kläderna var vapen, de också, från de oansenliga underkläderna till de perfekt skräddarsydda kostymerna. Honung för att förföra de oförsiktiga och förgöra dem.

Maris fläktade sig med handen och såg rakt på honom. "Du började inte ens svettas, fast det är så här varmt."

Det lät som det klagomål det var.

Daemon log retsamt. "Varför skulle jag det?"

Maris satte sig upp och drog i lakanet för att skyla sig. "Du är en grym, okänslig skitstövel."

Daemon höjde sitt ena fint formade ögonbryn. "Du tycker att jag är grym, alltså? Du har så klart rätt. Jag är expert på grymhet."

"Och det är du visst stolt över?" Maris blinkade bort tårarna. Hennes ansikte blev mer spänt så att alla sura rynkor syntes. "Allt de sagt om dig är sant. Till och med det där." Hon viftade med handen mot hans skrev.

"Det där?" frågade han, fast han visste precis vad hon menade. Hon, och alla andra kvinnor som hon, skulle förlåta allt elakt han gjorde om de kunde locka honom att få erektion.

"Du är ingen riktig man. Det har du aldrig varit."

"Det stämmer också." Daemon stoppade ner händerna i byxfickorna. "För egen del har jag alltid trott att det är obehaget från lydnadsringen som orsakar problemet." Det kyliga, retsamma leendet kom tillbaka. "Om du tog bort den så kanske..."

Maris blev så blek att han undrade om hon skulle svimma. Han tvivlade på att Maris ville testa hans teori tillräckligt mycket för att faktiskt ta bort guldringen från hans organ. Det var lika bra. Hon skulle inte ens överleva i en minut när han var fri.

De flesta häxor som han betjänat hade inte överlevt ändå.

Daemon log sitt kyliga, välbekanta, brutala leende och satte sig bredvid henne på sängen. "Så du tycker att jag är grym." Hennes ögon var redan blanka av de psykiska förförelseträdar som han vävde runt henne.

"Ja", viskade Maris och såg på hans läppar.

Daemon lutade sig framåt, road av hur snabbt hon öppnade munnen för en kyss. Hennes tunga lekte hungrigt med hans och när han till slut lyfte upp huvudet försökte hon dra ner honom ovanpå sig. "Vill du verkligen veta varför jag inte blir svettig?" frågade han lågt.

Hon tvekade när lusten kämpade mot nyfikenheten. "Varför?"

Daemon log. "För, min kära lady Maris, din så kallade intelligens får mig att vilja gråta av uttråkning och den där kroppen som du tycker är så snygg och visar upp så fort du får chansen passar inte ens som lockbete för kråkorna."

Maris underläpp darrade. "Du är ett sadistiskt kräk."

Daemon reste sig från sängen. "Hur kan du veta det?" frågade han vänligt. "Spelet har inte ens börjat än."

"Försvinn. FÖRSVINN!"

Han gick snabbt ut ur sovrummet, men dröjde sig kvar ett ögonblick utanför dörren. Hennes ångestfyllda jämrande var en perfekt kontrast till hans hånfulla skratt.

En lätt bris rufsade om i Daemons hår när han följde en grusgång genom trädgården på baksidan av huset. Han knäppte upp skjortan och log nöjt när brisen smekte hans bara hud. Han drog fram en smal svart cigarett ur guldfo dralet, tände den och suckade lättat när röken långsamt gled ut ur munnen och näsborrarna och tog med sig stanken från Maris.

Ljuset i Maris sovrum slocknade.

Korkade subba. Hon förstod inte spelet hon spelade. Nej ... hon förstod inte spelet *han* spelade. Han var 1 700 år gammal och på väg mot sina bästa år. Han hade burit en lydnadsring som kontrollerades av Dorothea SaDiablo, Haylls översteprästinna, så länge han kunde minnas. Han hade vuxit upp vid hennes hov som hennes kusins oäkta son och utbildats och tränats för att tjäna Haylls svarta änkor. Det vill säga, fått lära sig så mycket kraft som han behövde för att tjäna de där häxslynorna som de ville bli tjänade. Han hade horat i hov som för länge sedan blivit till damm när Maris folk började bygga städer. Han hade förintat bättre häxor än hon och han kunde förinta henne också. Han hade störtat hov, ödelagt städer och orsakat smärre krig som hämnd för påhitt i sovrum.

Dorothea straffade honom, skadade honom och sålde honom för att han skulle betjäna det ena hovet efter det andra, men när allt kom omkring kunde Maris och hennes jämlikar offras. Det kunde inte han. Det hade stått Dorothea och Haylls andra svarta änkor dyrt att skapa honom, och vad de än hade gjort, så kunde de inte göra om det.

Blodet i Hayll blev allt svagare. I hans generation var det mycket få som bar de mörkare juvelerna ... vilket inte var underligt. När Dorothea blivit översteprästinna i Hayll hade hon noggrant gjort sig av med alla starka häxor som kunde hota hennes makt. Därför var de enda som fanns kvar och kunde fortplanta sig med män av blodet och få friska barn hennes trogna inom Haylls hundra familjer, häxor med ljusare juveler utan social status och kvinnor med bara lite kraft.

Nu behövde hon en mörk blodslinje hon kunde sammanföra med sina systrar som var svarta änkor. Så även om hon gärna förödmjukade och plågade honom, ville hon inte förinta honom, för om det fanns den allra minsta chans, ville hon ha hans tjänstvilliga säd i sina systrars kroppar och hon använde dårar som Maris för att bryta ner honom tills han var beredd att underkasta sig.

Han tänkte aldrig underkasta sig.

För sjuhundra år sedan sa Tersa till honom att den levande myten skulle komma. Sjuhundra år av väntan medan han höll vakt, sökte, hoppades. Sjuhundra hjärtekrossande, utmattande år. Han vägrade ge upp, vägrade undra om hon misstagit sig, vägrade för att hans hjärta längtade för mycket efter den främmande, underbara, skräckinjagande varelse som kallades Häxan.

Han kände henne i sin själ. Han såg henne i sina drömmar. Han föreställde sig aldrig något ansikte. Det blev alltid suddigt om han försökte koncentrera sig på det. Men han kunde se henne framför sig i en klänning gjord av svart, genomskinlig spindelväv, en klänning som gled ner från hennes axlar när hon rörde sig, en klänning som gled isär och gled ihop igen när hon gick, som visade hennes bara hud, sval som natten. Och det skulle finnas en doft i rummet som var hon, en doft han skulle vakna till, och när hon var uppe och höll på med sina angelägenheter skulle han borra in ansiktet i hennes kudde.

Det var inte åtrå – lågan i kroppen bleknade jämfört med beröringen mellan sinnen – även om fysisk njutning var en del av det. Han ville röra vid henne, känna hennes hud, smaka på hennes värme. Han ville smeka henne tills de båda brann. Han ville fläta samman sitt liv med hennes tills det inte gick att säga var det ena började och det andra slutade. Han ville lägga armarna om henne, starka och beskyddande, och upptäcka att han var beskyddad, uppfylla henne och bli uppfylld, dominera henne och bli dominerad. Han ville ha detta främmande, ha denna skugga över sitt liv, den som fick varje andetag han tog att värka medan han snubblade runt bland dessa svaga kvinnor som inte betydde någonting för honom och aldrig kunde göra det.

Han var helt enkelt säker på att han fötts för att vara hennes älskare.

Daemon tände ännu en cigarett och rörde på ringfingret på högerhanden. Ormtanden gled mjukt ut ur sin kanal och vilade mot undersidan av hans långa svartmålade nagel. Han log. Maris undrade alltså om han hade klor? Den här lilla raringen skulle imponera på henne. Fast inte särskilt länge, eftersom giftet i säcken under nageln var mycket starkt.

Det var tur för honom att han kommit i puberteten lite senare än de flesta hayllier. Ormtanden hade kommit tillsammans med de andra fysiska förändringarna och varit en chockerande överraskning eftersom

han inte trott att en man kunde vara en naturlig svart änka. När det hände tjänade han vid ett hov där det var inne för män att ha långa naglar och måla dem, så ingen tyckte att det var konstigt när han följde modet och ingen hade någonsin frågat varför han fortsatte ha dem så.

Inte ens Dorothea. Eftersom häxorna i Timglasets grupper specialiserade sig på gifter och de mörkare delarna av kraften, liksom drömmar och syner, hade han alltid tyckt att det var underligt att inte Dorothea gissat vad han var. Om hon hade det skulle hon säkert ha försökt lemlästa honom bortom igenkänning. Hon hade kanske kunnat det innan han offrat till Mörkret för att fastställa sin vuxna styrka, när han fortfarande haft den röda juvel som han fått vid sin födslorättssceremoni. Om hon försökte nu skulle det stå henne dyrt, även om hennes häxgrupp stöttade henne. Till och med beringad skulle en krigsprins med svarta juveler vara en svår motståndare för en prästinna med röda juveler.

Det var därför de sällan möttes längre, därför som hon höll honom borta från Hayll och hennes eget hov. Hon hade trumfkortet för att hålla honom i schack och det visste de båda två. Om inte Lucivars liv stått på spel skulle inte ens smärtan från lydnadsringen hålla honom tillbaka. Lucivar ... och jokerkortet som Tersa lagt till i spelet om underkastelse och kontroll. Jokerkortet som Dorothea inte visste om. Jokerkortet som skulle göra slut på hennes styre över Terreille.

En gång i tiden styrde blodet hedervärt och väl. På den tiden såg distriktens blodbyar efter de byar med lantmän som hörde till dem och behandlade dem rättvist. Distriktens drottningar tjänade vid provinsdrottningens hov. Provinsdrottningarna tjänade i sin tur territoriets drottning, som valdes av en majoritet av blodet med mörka juveler, både män och kvinnor, eftersom hon var starkast och bäst.

På den tiden behövdes inte slaveriet för att kontrollera de starka männen. De följde hjärtats röst till den drottning som var rätt för dem. De lämnade villigt över sina liv. De tjänade för att de ville det.

På den tiden var social status inte lika viktig för blodets komplicerade triangel. Då var juveler och ståndsklass lika viktiga, om inte viktigare. Det betydde att makten i deras samhälle var en flytande dans, där vem som bestämde hela tiden ändrades beroende på vilka som var där. Men i dansens mitt fanns det alltid en drottning.